1

Schädelplatz, Německé Kongo
26. leden 1953, 6.30

Posádka panzerů jí říkala *Nashornstahl*: nosorožčí ocel. Měla být nedobytná, nezničitelná. A nosník z ní byl přivařený napříč přes vchod.

Ozval se ohlušující rachot, jako když uslyšíte hrom přímo uvnitř bouřkového mraku, a dveře explodovaly. Chodbou se rozletěly úlomky kovu a plameny. Ještě než se vzduch vyčistil od kouře, přes barikádu se valili belgičtí partyzáni, odkopnuvše roztrhaný nosník stranou. Mezi Evropany byly vidět i černé tváře.

Oberstgruppenführer Walter Hochburg pocítil vlnu nevěřícnosti. Hned nato ho zaplavila zuřivost a v černých očích se mu zablesklo.

Žádný negr, žádný živý negr, nikdy svou špinavou tlapou nevstoupil na jeho Schädelplatz, do jeho tajného hlavního stanu. Zvedl nad pytle s pískem pušku – byla to BK44, kterou dostal od Himmlera – a stiskl spoušť. Vedle něj se ozývala střelba jednotek Waffen-SS.

Do chodby se valili další partyzáni.

„Držet pozice," zaburácel Hochburg svým syrovým barytonem.

Po jeho druhém boku ustupovali muži k další redutě. Hochburg je následoval uvolněným krokem, jistý si svou vlastní neporazitelností, puškou pátraje po tmavé kůži. Dorazil ke druhé stěně z pytlů naplněných pískem a vklouzl za ně, aby si nabil zbraň.

„Oberstgruppenführere!“

Za ním se objevil jeho nový zástupce, Gruppenführer Zelman: plochý obličej, světlé vlasy, pohled zásadně bez mrkání. Knoflíky jeho uniformy byly bez poskvrnky jako panenské stříbro. Vynořil se z jedné z bočních chodeb.

„Nové zprávy?“ informoval se Hochburg.

Zelman se přikrčil: „Tisíc partyzánů, možná víc, včetně dělostřelectva. Hlavní vchod a jižní zdi byly prolomeny. Moc dlouho už nevydržíme.“

„Kde mám helikoptéry?“

„Musíte odtud pryč, Oberstgruppenführere. Okamžitě. Vaše tělesná stráž je připravena eskortovat vás do Stanleystadtu.“ Stanleystadt bylo velké město na severu Konga.

„A nechat naši svatyni napospas negrům? Nikdy.“ Tisíc kilometrů kolem Schädelplatzu nesmí zůstat jediný negroid. Hochburg zaklapl do BK44 plný zásobník. „Vezměte do ruky zbraň a bojujte. Vy, pomocný personál, kuchaři, všichni do posledního muže.“

„Nepřijel jsem do Afriky zemřít, Oberstgruppenführere.“

„Pak nemáte právo tu zůstat.“

Nebylo to poprvé, co Hochburg zalitoval, že propustil Kepplara, svého původního zástupce. Přes všechna selhání to byl chlap, který by Schädelplatz bránil s radostí. Zelman byl bratranec Heydrichovy manželky a přidělili ho k němu, když se invaze do Rhodesie přestala dařit. *Aby na mě dohlížel*, řekl mu Hochburg hned ten den, kdy dorazil.

Mezi nimi přistál granát.

Zelman popadl Hochburga a zatáhl ho do boční chodby. Výbuch proměnil vchod v hromadu cihel.

„Já bych ho hodil zpátky,“ poznamenal Hochburg, když se zvedl zpátky na nohy a oprašoval si oděv. Když ho probudil útok, oblékl si černou slavnostní uniformu, která poslušně obepínala jeho svalnatá ramena; teď byla zaprášená a roztrhaná.

Zelman ho prováděl kamennými chodbami Schädelplatzu, až se ocitli na jeho hlavní třídě. Náhle se zastavil.

Hochburg tu byl naposledy před patnácti minutami, kdy žádal základnu v Kondolele, aby poslala do vzduchu jeho bitevní helikoptéry. U dveří by měly být stráže; na jejich místech se ale prohánět jen vítr. Hochburg odstrčil svého zástupce stranou a vstoupil do operačního střediska. Skrz roztroušené mraky do něj prosvítaly první známky úsvitu, paprsky oranžového a korálově růžového světla.

V Hochburgovi se vzedmula vlna úděsu. „To nemůže být…" pronesl. Znělo to, jako by ve svých vysokých botách šlapal po hlemýždích.

Operační středisko dostalo přímý zásah. Stolní mapa uprostřed místnosti byla rozlomená vedví; stropem nad ní prosvítaly útržky oblohy. Černé trojúhelníčky, představující jednotky Waffen-SS, byly rozházené po zemi. Hochburg se pro jeden sehnul a otáčel ho v prstech jako věštecký kámen. Po zemi byla rozptýlená těla a jiskřící kabely. Jen dálnopis vypadal nepoškozený a pokračoval ve svém čilém válečném švitoření. Touhle dobou už měl být pánem Severní Rhodesie, její měděné doly měly sloužit Říši, města a prašné roviny měly být vyčištěné od negroidní hrozby. Jeho panzery sem pronikly vloni, jenže britské jednotky už na ně čekaly. Rychlé vítězství, které slíbil, se proměnilo ve vleklý ústup, až Britové nakonec překročili hranici a obklíčili Elisabethstadt, třetí největší město Konga. Od té doby se v obléhání střídaly útoky a protiútoky. Hochburgova armáda měla dost práce na jihu, a situace využily zbytky belgické Force Publique a spustily na severu kompletní partyzánskou válku. Belgičani, předchozí vládci Konga, ve svých rebeliích pokračovali už od chvíle, kdy se před deseti lety nad kolonií rozprostřel stín hákového kříže; aktuální vývoj jim dodal odvahy.

Radiotelegrafistka naléhavě hovořila do mluvítka. Hochburg zastrčil černý trojúhelníček do kapsy a položil jí ruku na rameno. Vlasy měla zdrsněné prachem, pravou tvář popálenou. „Nějaké zprávy o helikoptérách, Fräulein?"

„Ztratili jsme spojení s Kondolele, Oberstgruppenführere."

„Posily?"

„Stanleystadt hlásí novou ofenzivu proti městu spuštěnou hodinu před úsvitem. Nemůžou postrádat ani muže."

„Musíte zmizet," naléhal Zelman.

Hochburg si přejel dlaní po holé lebce. „Ne."

„Při vší úctě, Oberstgruppenführere, jestli vás zajmou, budou vás vláčet ulicemi Lusaky –"

„Myslíte, že mě to zajímá?"

„Germanii* by to zajímat mohlo, zvlášť jestli se ocitnete před negerským soudem."

Hochburg si povzdychl. „Byl byste přesvědčivější, Zelmane, kdybyste si tak zoufale nesnažil zachránit vlastní krk."

„Odtud ani nemůžete nařídit protiofenzivu. Stanleystadt je vaše jediná naděje."

„Tohle je můj domov."

„Nemáme helikoptéry, nemáme dost mužů. Tahle bitva je předem prohraná."

Telegrafistka vztyčila ruku a promluvila: „Schädelplatz je víc než zdi, které nás obklopují. Je to ideál. Maják pro naše srdce." Neměla odvahu podívat se na Hochburga přímo. „Dokud přežijete vy, Oberstgruppenführere, přežije i on."

„Ta dívka má pravdu," řekl Zelman. „Nemusíme tu umřít."

Hochburg se zamyslel nad jejími slovy, neochotný připustit si pravdu. Pak dívku něžně poplácal po rameni: „Tady už nejste nic platná. Pojďte s námi, budete v bezpečí."

„Zůstanu tady, Oberstgruppenführere. Budu se snažit sehnat ty helikoptéry."

„Tak vidíte, Zelmane. Dejte mi batalión dívek a válka bude vyhraná."

Vyrazil z místnosti, pušku připravenou ke střelbě.

„Kam jdete?" volal za ním Zelman.

Světla průchodu mihotala Hochburgovi nad hlavou. Ozývaly se sporadické salvy střelby, od zdí se odrážely výkřiky belgických partyzánů.

---

* Hlavní město Říše, dříve Berlín

Hochburg byl zklamaný, že cestou do své studovny ani jednoho z nich nepotkal.

Venku na něj čekala Leibwache – jeho osobní tělesná stráž. Zahnal je už dříve, protože na Zelmanův popud dělali cavyky kolem každého jeho kroku. Všichni byli oblečeni v tmavých bojových uniformách a ozbrojeni útočnými puškami BK44. Jeden z nich držel na vodítku Fenrise – jeho rhodéského ridgebacka. Hochburg vzal psí hlavu do dlaní a nadechl se jeho psího dechu.

Francouzská okna studovny byla prolomená dovnitř, podlaha posypaná skleněnými střepy. Vzduchem se vznášel přízračný kouř. „Přineste mi benzín," poručil Hochburg a očima přejížděl plné nástěnné knihovny. „Pak se vraťte dolů na nádvoří a zajistěte to tam. Někdo se postarejte o psa."

Svalil se za psací stůl, odemkl zásuvku a vytáhl z ní pečlivě zavázaný kus pytloviny. Uvnitř byl nůž. Když ho vytahoval, zatřpytilo se stříbro. Byla to čepel, kterou mu chtěl vrazit do srdce Burton.

Burton Cole.

To on nesl vinu za smrt Hochburgovy velké lásky Eleanor. Burtonovy matky. Dala přednost svému synovi před ním, čímž sama sebe odsoudila ke kruté smrti. Hochburg to Burtonovi nikdy neodpustil. Po celé roky zůstával jeho žal po Eleanor stejně syrový jako jeho touha po odplatě. Touha vidět jejího syna hořet – doslova hořet, libovat si v každém jeho výkřiku mezi praskáním ohně – mu rozproudila krev jako už dlouho nic. Bylo to však pálení fantomového údu, od kterého se nedalo ulevit. Burton byl mrtev: ztorpédován a potopen u pobřeží západní Afriky. Hochburg vydal osobně rozkaz. Bylo to rozhodnutí, kterého brzy začal litovat.

Zatímco se válka ve Rhodesii roztahovala přes hranice zpátky do Konga, Hochburg trávil své noci tím, že si představoval Burtonovy poslední okamžiky. Paniku toho kluka, když se loď začala naklánět a plnit plameny; dilema, jestli se vzdát ohni, nebo mořským vlnám. Člověk se vždycky vrhne přes palubu: touha lidského organismu po životě ho nutí k zachování sebe sama, i kdyby jen o pár minut déle. Burton se muset

nevyhnutelně nadechnout slané vody; a to byl přesně ten okamžik, kterého Hochburg tolik litoval.

Byl totiž ošizen o ten poslední pohled do chlapcových očí, o poslední výměnu triumfu a selhání. Pak se Burton ztratil v temnotě a zapomnění, a také ten pohled byl Hochburgovi odepřen. Věděl, kdo tím utrpěl nejvíc: sám musel žít s bolestí nad ztrátou Eleanor den co den.

Vstoupila jedna Leibwache s kanystrem, v němž šplouchalo palivo. Za ní vklopýtal do místnosti Zelman. „Už jsou v operačním středisku. Zbývá nám jen pár minut."

„Co se stalo s tou telegrafistkou?" zeptal se Hochburg.

Jeho zástupce místo odpovědi došel k portrétu Führera a cvakl vypínačem ukrytým v rámu. Udělal to s jistotou, která Hochburga popudila. Obraz se pohnul a odhalil tajnou komoru. Na podlaze byl poklop, který vedl do tajné podzemní chodby ven ze Schädelplatzu.

„Nebudu odsud tajně utíkat," ohradil se Hochburg a vrátil nůž do pouzdra.

„Oberstgruppenführere," naléhal Zelman úpěnlivě. „Musíme zmizet – hned." Jeho hlas se skláněl do tajné chodby.

Hochburg se otočil ke strážci s kanystrem. „Knihy," řekl. Na záchranu Schädelplatzu už bylo možná pozdě, ale jeho nepřátelé rozhodně neodejdou s kořistí jeho vzácných svazků. Sledoval, jak voják polévá knihy benzínem, a pak nařídil Zelmanovi, aby je zapálil. Škrtnout zápalkou osobně by mu zlomilo srdce.

Pak vyšel na verandu. Nádvoří pod ním bylo prázdné až na jeho muže rozestavené po obvodu. Posvátná země se třpytila paprsky světla, jak nad jejich hlavami pokračovalo bombardování. Ještě zbývala jedna věc, kterou musí zachránit.

Ta ze všeho nejcennější.

***

Pod nohama se mu rozprostíraly lidské lebky. *Lebky dvaceti tisíc negrů*, jak Hochburg s nadšením vykládal všem návštěvníkům. Toto místo dalo

Schädelplatzu jeho jméno: „náměstí lebek“, země vydlážděná lidskými kostmi.

V růžové mlze úsvitu si dopřál chvilku na poslední vychutnání tohoto nádvoří. Byla to pevnost jeho srdce: veliké čtvercové nádvoří, po obvodu lemované podloubím, v každém rohu s jednou strážní věží, odkud střídali jeho vojáci do okolní džungle. Severní zeď byla zahalená lešením kvůli opravám škod, které způsobil před rokem Burton a jeho banda atentátníků. Burtona najala klika rhodéských průmyslníků a britské zpravodajské služby; když pokus o atentát selhal, Hochburg ho využil k ospravedlnění svého útoku na Rhodesii. Hochburg obklopený svými Leibwachen prohledal staveniště, popadl první nástroj, co mu padl do ruky, a došel přímo doprostřed náměstí. Fenris se rozběhl za ním.

Zvedl nad hlavu krumpáč a s praštěním ho nechal dopadnout na zem – jednou, dvakrát, až se kolem rozletěly úlomky malty a lidských lebek.

Jedna ze strážních věží zmizela v oblaku ohně. Ozval se druhý výbuch a v jedné ze zdí se objevil široký otvor. Na náměstí přihřměl tank, za ním kráčeli belgičtí bojovníci. Jeden z nich nesl prapor se žlutými hvězdami na pozadí paví modři: starou vlajku Belgického Konga, nyní symbol odporu. Když uviděli dláždění, zavrávorali.

„Kde mohla partyzánská armáda přijít k tanku?“ žasl Hochburg. Byl to starý britský Crusader z pouštní války proti Rommelovi.

Znásobil své úsilí, zuřivě švihal krumpáčem, ale dával dobrý pozor na lebku přímo uprostřed nádvoří. Tank se obrátil jeho směrem, vystřelil a jeho studovna se proměnila v zející, kouřící díru. Na nádvoří se vynořily další jednotky SS.

Po jeho boku se objevil Zelman, svírající v ruce Lugera, který páchl vazelínou. „Oberstgruppenführere, na tohle není čas.“

Hochburg ho odstrčil stranou. Leibwachen kolem nich tvořily korónu střelby. Krumpáč znovu udeřil do země – a středová lebka byla volná.

Fenris se rozběhl kupředu a očichával ji, když ji Hochburg opatrně zvedal. Otřel z ní šupinky cementu, který ji měl držet na jejím místě navěky, a zadíval se do dutin jejích očí. Když dala Eleanor přednost Burtonovi před

Hochburgem, uprchla do džungle a tam ji zavraždili divoši. Hochburg je vypátral. Lebka v jeho ruce patřila prvnímu černochovi, kterého zabil; byl to první čin, zahájení celého jeho poslání transformovat Afriku. Toto nádvoří nechal vydláždit na Eleanořinu památku.

Takhle jeho sny, jeho ambice ohledně tohoto kontinentu, skončit neměly.

Hochburg zabalil lebku do pytloviny, kterou si odnesl ze studovny. Jednou tyhle povstalce porazí a požene je do džungle, až všechny stromy znachoví. A potom postaví nový Schädelplatz, ještě velkolepější, ještě impozantnější než dřív.

Nádvoří už zaplavili Belgičani.

„Moje zahrada," nadhodil Hochburg. „Tudy bychom mohli utéct." Udělal kavalírské gesto ke svému zástupci: „Veďte nás, Gruppenführere."

Zelman zůstal bez mrknutí stát v chumlu Leibwachen.

Hochburg se rozběhl ze středu nádvoří, Fenrise v patách, a Leibwachen se mu snažily stačit. Právě doběhli do podloubí, když se protilehlou zdí prolámal další tank. Valil se směrem k nim a sloužil jako štít dalším belgickým partyzánům, kteří soustředili palbu na skupinku pod sloupořadím. Hochburgovy Leibwachen kolem něj postupně padaly k zemi. Vystřelil ze své BK44.

„Schovejte si jednu kulku pro sebe," prohodil Zelman. „Nesmějí vás dostat živého."

Hochburg mu nevěnoval pozornost: jeho poslední kulky budou patřit černochům. Popadl Fenrisovo vodítko a utíkal k bráně do zahrady. Blízko za sebou slyšel dupot Zelmanových bagančat.

Druhý Crusader byl vybavený plamenometem. Nad nádvořím s burácením vytryskl oranžově ebenový proud. Lebky nasbírané po všech šesti provinciích německé Afriky se proměnily v popel.

Chráněný podloubím, plíce plné dýmu, doběhl Hochburg až k bráně vedoucí do zahrady. To byla jeho svatyně, jeho útočiště. Pečoval o ni osobně: rýpal půdu, až ho bolela záda, každičkou rostlinku tu zasadil vlastníma rukama, tak, jak ho naučila Eleanor.

Teď se zmítala v plamenech.

Sotva vnímal nesnesitelnost jejich žáru. Fenris se mu vytrhl z ruky a rozběhl se porostem do míst, kde obdělávaná země splývala s džunglí. Dlouhou chvíli stál Hochburg bez hnutí, spodní čelist nachýlenou a zesláblou, a pak se vydal za psem do ohnivého inferna.